

καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς εὐφροσύνης ἐκείνης ἐσπέρας, καὶ πτερόεις ἐπέτα ὁ καιρὸς. Ἄλλὰ ταχέως διεδέχθη τὴν πρώτην ταύτην ἔκστασιν διακαῆς πόθος νέας τινὸς προσεγγίσεως. Μάτην παρέστη εἰς τὰς βασιλικὰς προελεύσεις, μάτην ἐπλανήθη πολλάκις περὶ τ' Ἀνάκτορα, οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν. Πρὸ αὐτοῦ ἴστατο βωδὸς καὶ ἀσπλαγχνός ὁ καλλιμάριμαρος ἐκεῖνος ὄγκος, ὁ περικλείων τὸ ἡδίστον τοῦ Πλάστου δημιουργήμα, ἀλλ' ἀπρόσιτος, ὡς ὁ κοχλίας, ὁ κρύπτων εἰς τοῦ πόντου τὸν βυθὸν τὸν ἀνεκτίμητον μαργαρίτην. Τέλος, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Πραγμάτου, ὅστις ἐφαίνετο σιωπηλῶς συμπαθῶν, εἰσέδω μέχρι τοῦ Χρυσοτρικλίνου, ἐπὶ προφάσει ἀνακωνώσεως πρὸς τὸν Κουροπαλάτην, διήλθε βραδέως τοὺς διαδρόμους, ἀπέκλινεν ὅσον ἡδύνατο πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τῆς Δάφνης, ἔνθα διετάτο ἡ Αὐτοκρατεία. ἀλλ' οὐδὲ μακρόθεν κἂν εἶδε διερχομένην τὴν ἐλαφρὰν σκιάν, ἧς τὸ ἀποτύπωμα ἔφερον ἐγκεκαραγμένον εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήγορο, καὶ ἀφόρητος ἀπέβαινε ἢ βάσανος αὐτῇ. Φρούδη ὥρα χαρμονῆς ἀνεκφράστου, καὶ εἶτα τὸ ἀπύθμενον χάος. Οἷα φοβερὰ δοκιμασία. Καὶ ἡ Μαρία; Συνεμερίζετο ἄρα γε τὴν ἠδύνην ταύτην; Ὁ Χαράλδος πικρὰ ἐξέφερε κατ' αὐτῆς παραπονα. Βεβαίως κινδυνώδη περιεστοίχιζον αὐτὴν πλήρη Μεγιστάνων καὶ καταδοτῶν, ἀλλ' ἡ ἀποστολὴ μνημόματός τινος ἀπέμενε δυνατὴ καὶ ὅμως οὐδέν, οὐδέν. Τίς οἶδεν; Ἴσως ἤδη μετεμελεῖτο, ἴσως ἐτέρπετο ἐπὶ τῇ ἐπιελθούσῃ βιαίᾳ λύσει. Ἄγνωστα καὶ ἀποκηρύττουσα τὴν χρυσὴν χίμαιραν, τὴν οὕτω ταχέως διαλυθεῖσαν, ἴσως ἀπεκάλει ἤδη αὐτὸν ξένον καὶ παρείσακτον, ἀλαζόνως περιελισσομένη εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτῆς πορφύραν. Γυναῖκες, γυναῖκες! Κίρκαι ἀσπλαγχνοὶ καὶ προδοτικαί!

Πλήρης τοιούτων πικρῶν λογισμῶν ἐβάδιζε μίαν ἐσπέραν ὁ νέος Ἰάβλος ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ Αὐγουστῆος, ὅτε ταχέως παρελθὸν ἐν τῆς Αὐλῆς Κοιτανάριον, ἐρρίψεν αὐτῷ μικρὰν δέσμην ἴων. Ὁ Χαράλδος ἐκπληκτός ἐξήτασεν αὐτὴν καὶ, ὡς τῆς ἀνεκφράστου χαρᾶς! μέλας βόστρυχος, ὃν ἀμέσως ἐγνώρισε, συνέχευε, δικτὴν νήματος, τὸ ἀσπάσιον δῶρον, ἐφ' οὗ προσήλωσε τὰ χεῖλη, μεθυόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρώματος τοῦ ἡδέος ἐκείνου πλοκάμου πολὺ μαλλὸν ἢ τῶν ἀνθῶν.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἡ εὐγένεια ὁμοιάζει τὸ ρέον ὕδωρ, ὅπερ λειαινεὶ καὶ τοὺς τραχυτάτους χάλικας.

*

Τοὺς ἀνθρώπους δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν κρίσεών των.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Φίλε μου, εἶμαι προθυμότατος ν' ἀναγνωρίσω τὴν ἀξίαν σου, ἀρκεῖ νὰ παύσης νὰ μοῦ ἦσαι ἐπιφοβός.

*

Ὁ θέλων νὰ με ἀπατήσῃ εὐκόλως καλὰ κάμνει νὰ μὴ κατακρίνῃ τοὺς ἐχθρούς μου ἐμπροστά μου.

*

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἀδυναμία — Τὸ μῖσος εἶνε ἰσχύς.

*

Ὅσον ὁ νοῦς αἶρεται ὑψηλότερον, ἐπὶ τοσοῦτον χάνει τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν μνήμην τῶν στοιχειωδῶν καὶ τῶν χρησίμων. Ὑπάρχουν δεινοὶ γραμματικοί, οἵτινες θὰ ἐδυσκολεύοντο ν' ἀπαγγείλουν ἀπροσκόπτως τὸ ἀλφάβητον.

*

Σοῦ τείνω τὴν χεῖρά μου — διότι δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑψώσω μέχρι τοῦ προσώπου σου ...

*

Εἶνε μωροὶ οἱ ἠττημένοι ὅσοι δὲν ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι δικαίως ἠττηθήσαν — ὅταν δὲν ἔχουν ἐλπίδα ν' ἀνεγερθοῦν ποτὲ πλέον.

*

Ποῖος δὲν προτιμᾷ ὕβριν ἐξύπνου ἀπὸ ἐπαινοῦ μωροῦ;

*

Ὁ Λαμαρτίνος ἔλεγε κατὰ τὸ 1840 ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄγγελος πεσὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τεῖνε πάντοτε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκτοτε δὲν διέρρευσε παρὰ μία πενηνταετία σχεδὸν μόνον. Τὴν διαφορὰν ἔμωε τῶν δύο ἐποχῶν ἐκτός ἄλλων θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ χαρακτηρίσῃ καὶ τὸ ὅτι εἰς τὸν νοῦν κανενὸς συγχρόνου ποιητοῦ δὲν θὰ ἦτο φυσικὸν νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ μεταχειρισθῇ τοιαύτην τινὰ μεταφοράν, μετὰ τὰς ἐπαυελιμημένας ἀεροναυτικὰς ἀποπείρας, δι' ὧν ἀπεδείχθη ὅτι δέκα χιλιάδας μέτρων ὑπὲρ τὴν γῆν ἂν ὑψώθῃ πρὸς τὴν πατρίδα του ὁ δραπέτης αὐτός τοῦ οὐρανοῦ... ἀποθνήσκει ἐξ ἀσφύξιας.

*

Γνωρίζω πολλοὺς ἀνθρώπους ἀνωτέρους τοῦ πόου· κανένα ἀνώτερον τοῦ κλισμοῦ.

*

Ὅ,τι θεωροῦμεν καὶ ὀνομάζομεν συνηθὸς ἢ λιθιότηα δὲν εἶνε ἴσως τόσοσ ἀπουσία ἢ ἀδυναμία πάσης σκέψεως, ὅσον διηκεῖς ὀνειροπέλῃσις.

*

Εἰρωνευόμεθα πολλάκις ἐξαιρετικῶς καὶ ἐκείνους οὖς πλειότερον θαυμάζομεν. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε περιεργον. Χθὲς ἐκύτταλα εἰς τὸν καθρέπτην τὸ πρόσωπόν μου, ὅπερ μοῦ ἐφαίνεται ὠραιότατον, ἐπὶ πολλὴν ὕβριν· καὶ εἰς τὸ τέλος, διαμῖα, μοῦ ἐφάνη αἴφνης τόσοσάστειον... ὥστε τοῦ ἐβγάλα τὴν γλώσσάν μου.

*

Καὶ ὁ ἐλαφρότερος ἀνθρώπος θέλει τοῦλάχιστον τέσσαρας ἄλλους διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸν τάφον του.

*

Χθὲς διαβαίνων τὴν ὁδὸν Αἰόλου εἶδα ἓνα χοῖρον κυλιόμενον εἰς τὸν βόρβορον παρὰ τὸ πελοδρόμιον καὶ τὸν κύριον ... διαβαίνοντα ἐφ' ἀμάξης. Καὶ εἶπα: Ὡς τόσοσ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶνε εἰς τὸν τόπον του!

ΙΕΙΩΝ